

Διήμετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε] εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 28 Μαρτίου 1960 (Π.Ο.Η.)
Έτος ΙΕ', Δεφ. 335 Τριτὴ Φέλλου Δεφ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεία: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθήναι

Διευθύνεται ἐκτὸς ἑμελίου Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίως δραχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίως δολ. 4

Ἡ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Πολλὰς ἐξεγέρσεις καταπιεζομένων λαῶν ἐναντίον τυράννων ἢ ξένων κυριάρχων θὰ συναντήσῃ κανεὶς εἰς τὸν ἱστορικὸν βίον τῆς ἀνθρωπότητος· οὐδεμίαν δὲ ἀναλογίαν θὰ διαπιστώσῃ μεταξὺ ἐκείνων καὶ τῆς Μεγάλῃς μας Ἑθνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Καὶ τοῦτο διότι εἰς ὅλας τὰς ἐξεγέρσεις τῶν καταπιεζομένων ὁ γεννησιουργὸς παράγων εἶναι ἡ ἔμφυτος τάσις τοῦ ἀνθρώπου νὰ μὴ ἀνέχεται τὴν δουλείαν, ὑπὸ οἰανδήποτε μορφήν καὶ ἐὰν καθιεροῦται ἡ τάσις ὅμως αὐτὴ εἰς τὸν χρόνον τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος ἐξηγίασθ.

Καὶ ὁ ἐξαγιασμὸς αὐτὸς ἐξησφάλισε εἰς τὴν ἐπανάστασιν τὴν μοναδικότητα τοῦ φαινομένου, τὴν ἱερότητα τοῦ γεγονότος.

Ὁ ἐξαγιασμὸς αὐτὸς ὑπῆρξε ἔργον ἐξ ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀφ' ἧς ἀνυψώθη ἡ ἡμισέληνος καὶ κατεκρημνίσθη ὁ Σταυρὸς ἐπὶ τοῦ τρούλου τοῦ παυσέπτου παλλαδίου τῆς οἰκουμένης Ὁρθοδοξίας, τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἀρχίζει συστηματικῶς τὸ ἔργον τῆς στοργικῆς προνοίας διὰ τοὺς σκλάβους καὶ τὴν προσπάθειαν περισώσεως τοῦ πνευματικοῦ τῶν βίου!

Δάκτυλος τῆς Θείας Προνοίας κατηύθυνε ἀπὸ τῆς πρώτης ἡδὴ ἡμέρας τὰς σκέψεις τοῦ κατακτητοῦ, ὥστε οὗτος νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὸν Οἰκουμένικόν Πατριάρχην, ὡς ἐκπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας, καθήκοντα εὐρύτερα τῆς ἐκκλησιαστικῆς τοῦ δικαιοδοσίας, καθήκοντα ἐθνάρχου.

Τοιοιούτρόπως ἐξασφαλίζεται, ἔστω καὶ νομοτύπως, ἡ βαθυτέρα σχέσις μεταξὺ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ υποδούλου ποιμνίου.

Δὲν εἶχε ὅμως ἀνάγκη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπὸ ἐπίσημους ἐξουσιοδοτήσεις διὰ νὰ φροντίσῃ ὑπὲρ τῶν τέκνων τῆς αὐθορμήτως ἀπεδύθη εἰς τὸν δύσκολον ἀγῶνα τῆς προστασίας τῶν ραγιάδων.

Κοντὰ στὸ λαὸ! Διότι ὁ λαὸς αὐτὸς ἡπείλειτο ἀπὸ δύο αἰμοβόρα θηρία· τὸ ἓνα ἦτο ὁ κατακτητὴς, ποὺ τὸ σπαθὶ τοῦ θέριζε σὰν τὸν χάρο καὶ τὸ δίκτυ τοῦ περισυνέλεγε, χωρὶς οἶκτο, ἑλληνοποῦλες διὰ τὰ χαρέμια τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἑλληνόπουλα, διὰ τὸ στρατόπεδο τῶν γεννιτσάρων· τὸ ἄλλο θηρίδι ἦτο ἐπενδεδυμένο μὲ τὴν δολιότητα τῆς ὑποκρισίας καὶ εἶχε σκοπὸ νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ τοὺς ραγιάδες, ἦτο ὁ παπισμὸς. Καὶ τὰ δύο θηρία ἀσφαλῶς θὰ ἐπετύγγανον τὴν ἐξαφάνισιν τῆς φυλῆς.

Ἡ ἐξαφάνισις αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσηιν μὲ τὴν ἀριθμητικὴν μείωσιν τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος· ἡ ἐξαφάνισις αὐτὴ ἀνεφέρετο εἰς τὸν πνευματικὸν εὐνουχισμό τῆς φυλῆς. Λαὸς χωρὶς πίστιν, χωρὶς ἱστορικὰς παραδόσεις, χωρὶς δραματισμούς, χωρὶς τὸν ἱερὸν μυστικισμόν τῆς ὀρθοδοξίας, δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀντιδράσῃ καθ' οἰουδήποτε δυνάστου, ὅπως ἀκριβῶς ὁ εὐνοῦχος ἀνέχεται μὲ ἡλιθίον μείδισμα τὸ ράπισμα ἀπὸ τὴν αἰχμάλωτον τοῦ γυναικωνίτου, διότι ἔχασε τὸν ἀνδρισμόν του!

Ἡ Ὁρθόδοξος λοιπὸν Ἐκκλησία ἐξησφάλισε τὴν πνευματικὴν ἀξιοπρέπειαν, ἐνέπνευσε τὸ μεγαλεῖον τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας, διετήρησε τὴν ψυχικὴν ὠραιότητα τῶν υποδούλων. Δι' ὧν αὐτῶν τῶν ἀθορύβων καὶ ἀφανῶν ἐνεργειῶν τῆς ἐπέτυχεν τὸν ἐξαγιασμόν τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀπαραγράπτου δικαιώματος παν-

τὸς ἀνθρώπου νὰ ζῇ ἐλεύθερος!

Τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἐκυφορρήθη εἰς τὸν ἱερὸν καὶ κατανυκτικὸν χώρον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. ἐτέχθη εἰς ἀπροσήτους ἐσχατίας τῆς ἑλληνικῆς ὑπαίθρου καὶ ἐβαπτίσθη ὡς γνήσιον τέκνον τῆς Ἐλλάδος τὴν 25ην Μαρτίου 1821 εἰς τὸν ἀδόλγυρον μῆδος μονῆς, μὲ λειτουργὸν ἕναν ἱεράρχην καὶ ἀνάδοχον τὸν ἀλύτρωτον λαόν!

Χωρὶς αὐτὸν τὸν ἐξαγιασμὸν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις ἢ θὰ συνετρίβeto εἰς τὸν βράχον τῆς ὀλικῆς ἰσχύος τοῦ δυνάστου ἢ θὰ κατεποντίζετο ἀπὸ τὰς μικρότητας τῶν ἀγωνιστῶν ἢ θὰ διελύετο ἀπὸ τὴν κακίαν τῆς Εὐρώπης. Ὁ ἐξαγιασμός αὐτὸς ἐξησφάλισε τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον πάντα νικᾷ ὑπὸ οἰασδῆποτε συνθήκας!

Τὰ χρόνια ἐπέρασαν· τὸ «κόμα ἐθέριεψε καὶ γκρέμισε τὸ βράχο» καὶ ἐκεῖ ὅπου «ὄλα τ' ἄσκιοζ' ἢ φόβερα καὶ τὰ πλάκων» ἢ σκλαβιά» ἢ ἴλιος ἐλευθερίας καταυγάζει τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ ὑφάλμυρος αὖρα τῆς θαλάσσης ρυπίζει ἐπιχαρίτως τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ!

Τὰ παιδιὰ τῶν ἄλλοτε σκλάβων διασκεδάζουν καὶ πανηγυρίζουν κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Μεγάλης Ἡμέρας! Καὶ ὅμως ὅλαι αὗται αἱ ἐκδηλώσεις εἶναι ἐξωτερικαί, παγεραί, νεκραί· ἔχουν τὴν λαμπρότητα τοῦ ἀκτινοβολοῦντος μαρμαροῦ· ὅχι ὅμως καὶ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς θαλαπρῆ· μῆδὲς ἀκτῖνος ἡλίου!

Διαίτ!

Διότι τὸ πνεῦμα τοῦ εἰκοσιένα ἐπροδόθη!

Κουψευόμενοι νεανίσκοι ἡσέβησαν ἐνώπιον τῶν αἱμοφύρτων ἡρώων καὶ ἀπέριψαν τὰς ὑποθήκας τῶν ὡς ἀχρηστον ὀλικόν! Ἐν δόματι δῆθεν τῆς προόδου ἐκηρύχθη ὁ διωγμὸς ἐναντὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ παράδοσις ἐθεωρήθη ὡς ἀντικείμενον ἀρχαιολογικοῦ μουσεῖου!

Ὁμιλοῦμεν διὰ τὸ εἰκοσιένα μόνον ὅμως ἐφ' ὅσον ἐξυπηρετοῦμεν τὴν ρητορικὴν ἡμῶν ἀλוצονειάν. Τὸ πνεῦμα τοῦ εἰκοσιένα δὲν κατεφύγει τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον τῶν Ἑλλήνων!

Ὅ,τι διетήρησαν οἱ Ἕλληνες ὡς σκλάβοι, τὴν τιμὴν, τὴν εὐσέβειαν, τὸν ἡρωϊσμόν, τὴν ἀξιοπρέπειαν, τὰ ἀπορρίπτουν σήμερον ὡς ἐλεύθεροι!

Καὶ πρό παντὸς συνωμοτοῦν ἢ ἀνέχονται τὴν συνωμοσίαν κατὰ τῆς Μεγάλης Μητρός, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐτοιμαζόμενοι νὰ ἀλυσσάδουσιν αὐτὴν ἐν δόματι «ἐνωτικῶν» οὐτοπιῶν!

Καὶ ὅταν οἱ προδότες πανηγυρίζουν οἱ προδομένοι ἀγανακτοῦν!

Ἰ. Υπεθύνης ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κάνινγχο 32—Ἀθῆναι

Τυπογραφ. το. Γεωργίου Σκουπίνης
Θεμιστοκλέους 33—Ἀθῆναι

Ἡ Ἑορτὴ τῆς 17ης Μαρτίου

ΑΛΕΞΙΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὁ ἅγιος αὐτὸς ἀνὴρ ἐγεννήθη εἰς τὴν πολυάνθρωπον Ρώμην ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Α' (379—395) ἀπὸ εὐπόρους καὶ εὐγενεῖς γονεῖς. Ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Εὐφημιανὸς καὶ ἡ μήτηρ του Ἀγλαΐς. Οὗτοι ὅμως τὸν ἐνόμφευσαν ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως του καὶ δι' αὐτὸ εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον αἰδοῦς τῇ νύμφῃ τὸν ἱρραβωνικὸν δακτύλιον» ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Ρώμης καὶ μετέβη εἰς τὴν Ἐδεσσαν τῆς Μεσοποταμίας. Ἐκεῖ ἀπρόσέμενε τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐτὶ δέκα καὶ ὀκτὼ ἐν πενήντοισι ἐμαρτίοις». Ἐξηπλώθη δὲ ἰσὺς ἡ φήμη του ὥστε πλῆθος κόσμου προσέτρεχον πρὸς αὐτόν.

Ἀποστρεφόμενος τὸν θόρυβον ἀπεφάσισεν νὰ ἀφίση τὴν Ἐδεσσαν καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας. Κατὰ τὴν μετάβασίν του ὅμως τὸ πλοῖον ἔτυχεν ἐναντίου ἀνέμου καὶ τελικῶς ἀντὶ νὰ ἀποβιβασθῇ εἰς Ταρσὸν εὐρέθη εἰς τὴν Ρώμην ὅπου μετέβη ἔξωθεν τοῦ οἴκου τοῦ Πατρὸς του.

Καὶ ὡς ἀναφέρει τὸ παλαιὸν συναξάριον «ἀγνοηθεὶς δὲ τῷ πυλῶνι προσεκαρτέρει βλέπων τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς οἰκελοὺς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους ἐν τῷ πυλῶνι καὶ ἐμπαιζόμενος καὶ ὑβριζόμενος ὡς ξένος καὶ πτωχὸς ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ ὑπὸ τῶν δοῦλων αὐτοῦ».

Ὅταν πλησίαζε τὸ τέλος τοῦ βίου του ὁ Ἀλέξιος ἀφοῦ ἐζήτησε χάρτην ἔγραψε «τὰ περὶ αὐτοῦ πάντα καὶ κατεῖχε ἐν τῇ χειρὶ μετὰ τὴν τελευτήν, ὥς ὁ Βασιλεὺς Ὁνώριος Θεόθεν ἀποκαλυφθεὶς παρεγένετο καὶ δεηθεὶς αὐτοῦ εἰς ἐπήκοον ἐγνώσθη τὰ κατ' αὐτόν. Ἐκεί τῶντων ἐκπλαγόντων τὸ ἄγιον αὐτοῦ λείψανον ταφῆς ἐντίμον καὶ μεγαλοπρεποῦς ἔτυχεν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου μύρρα εὐώδη καὶ ἱάματα τοῖς πονοῦσι ἀενάως προχέον.

Ὡς πρὸς τὴν ἐπωνυμίαν του ὡς ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ παλαιὰ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἐξ οὐρανοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα: «Ζητήσατε τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ».

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπίθανον, ὅτι αὐτὸς ὁ Ἀλέξιος ἐρωτώμενος ὑπὸ τῶν προστρεχόντων εἰς αὐτόν τις ἦτο ἀπῆντα ὅτι ἦτο ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ θέλων νὰ δηλώσῃ δι' αὐτοῦ ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο ἐν πλάσμα τοῦ Δημιουργοῦ ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκονται εἰς τὴν «ΠΗΓΗΝ ὉΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ» (Κάνινγχο 32—Ἀθῆναι).

Ζητήματα καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε) εἴτε διὰ λόγον, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικαῖς (Κεφ. Β' στ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 28 Μαρτίου 1960 (Π.Ο.Η.)
Έτος ΙΕ', Αριθ. 335 Τιμή Φύλλου Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΝΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.
Γραφεία: Όδός Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Αθήναι

Διευθύνεται υπό έμελεός Συντακτικής Έπιτροπής

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Έξάμηνος δραχ. 15.— Έτησία δραχ. 30

Έξωτερικός: Έξάμ. δολ. 2.— Έτησία δολ. 4

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Πολλὰς ἐξεγέρσεις καταπιεζομένων λαῶν ἐναντίον τυράννων ἢ ξένων κυριάρχων θὰ συναντήσῃ κανεὶς εἰς τὸν ἱστορικὸν βίον τῆς ἀνθρωπότητος· οὐδεμίαν ὅμως ἀναλογίαν θὰ διαπιστώσῃ μεταξὺ ἐκείνων καὶ τῆς Μεγάλῃς μας Ἑθνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.

Καὶ τοῦτο διότι εἰς ὅλας τὰς ἐξεγέρσεις τῶν καταπιεζομένων ὁ γεννεσιουργὸς παράγων εἶναι ἡ ἔμφυτος τάσις τοῦ ἀνθρώπου νὰ μὴ ἀνέχεται τὴν δουλείαν, ὑπὸ οἰανδήποτε μορφὴν καὶ ἐὰν καθιεροῦται· ἡ τάσις ὅμως αὐτὴ εἰς τὸν χῶρον τῆς ἑλληνικῆς πραγματικότητος ἐξηγιάσθη.

Καὶ ὁ ἐξαγιασμὸς αὐτὸς ἐξησφάλισε εἰς τὴν ἐπανάστασιν τὴν μοναδικότητα τοῦ φαινομένου, τὴν ἱερότητα τοῦ γεγονότος.

Ὁ ἐξαγιασμὸς αὐτὸς ὑπῆρξε ἔργον ἐξ ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας!

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀφ' ἧς ἀνυψώθη ἡ ἡμισέληνος καὶ κατεκρημνίσθη ὁ Σταυρὸς ἐπὶ τοῦ τροῦλου τοῦ πασιπέτου παλλαδίου τῆς οἰκουμένης Ὁρθοδοξίας, τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἀρχίζει συστηματικῶς τὸ ἔργον τῆς στοργικῆς προνοίας διὰ τοὺς σκλάβους καὶ τὴν προσπάθειαν περισώσεως τοῦ πνευματικοῦ τῶν βίου!

Δάκτυλος τῆς Θεῆς Προνοίας κατηύθυνε ἀπὸ τῆς πρώτης ἡδὴ ἡμέρας τὰς σκέψεις τοῦ κατακτητοῦ, ὥστε οὗτος νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὡς ἐκπρόσωπον τῆς Ἐκκλησίας, καθήκοντα εὐρύτερα τῆς ἐκκλησιαστικῆς τοῦ δικαιοδοσίας, καθήκοντα ἐθνάρχου.

Τοιοῦτοτρόπως ἐξασφαλίζεται, ἔστω καὶ νομοτύπως, ἡ βαθυτέρα σχέσις μεταξὺ τῆς ἐκκλησίας καὶ τοῦ υποδούλου ποιμνίου.

Δὲν εἶχε ὅμως ἀνάγκη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀπὸ ἐπίσημους ἐξουσιοδοτήσεις διὰ νὰ φροντίσῃ ὑπὲρ τῶν τέκνων τῆς αὐθορμήτως ἀπεδύθη εἰς τὸν δύσκολον ἀγῶνα τῆς προστασίας τῶν ραγιάδων.

Κοντὰ στὸ λαὸ! Διότι ὁ λαὸς αὐτὸς ἠπειλείτο ἀπὸ δύο αἰμοβόρα θηρία· τὸ ἓνα ἦτο ὁ κατακτητὴς, ποὺ τὸ σπαθὶ τοῦ θέριζε σὰν τὸν χάρο καὶ τὸ δίκτυ τοῦ περισυνέλεγε, χωρὶς οἶκτο, ἑλληνοποῦλες διὰ τὰ χαρέμια τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἑλληνοπούλα, διὰ τὸ στρατόπεδο τῶν γεννιτσάρων· τὸ ἄλλο θηρίδι ἦτο ἐπενδεδυμένο μὲ τὴν δολιότητα τῆς ὑποκρισίας καὶ εἶχε σκοπὸ νὰ ἀλλαξοπιστήσῃ τοὺς ραγιάδες, ἦτο ὁ παπισμὸς. Καὶ τὰ δύο θηρία ἀσφαλῶς θὰ ἐπετόγγαχον τὴν ἐξαφάνισιν τῆς φυλῆς.

Ἡ ἐξαφάνισις αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσηιν μὲ τὴν ἀριθμητικὴν μείωσιν τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος· ἡ ἐξαφάνισις αὐτὴ ἀνεφέρετο εἰς τὸν πνευματικὸν εὐνουχισμὸ τῆς φυλῆς. Λαὸς χωρὶς πίστιν, χωρὶς ἱστορικὰς παραδόσεις, χωρὶς δραματισμούς, χωρὶς τὸν ἱερὸν μυστικισμὸν τῆς ὀρθοδοξίας, δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ ἀντιδράσῃ καθ' οἰουδήποτε δυνάστου, ὅπως ἀκριβῶς ὁ εὐνοῦχος ἀνέχεται μὲ ἡλίθιον μειδισμὰ τὸ ράπισμα ἀπὸ τὴν αἰχμάλωτον τοῦ γυναικωνίτου, διότι ἔχασε τὸν ἀνδρισμὸν τοῦ!

Ἡ Ὁρθόδοξος λοιπὸν Ἐκκλησία ἐξησφάλισε τὴν πνευματικὴν ἀξιοπρέπειαν, ἐνέπνευσε τὸ μεγαλεῖον τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας, διετήρησε τὴν ψυχικὴν ὠραιότητα τῶν υποδούλων. Δι' ὧν αὐτῶν τῶν ἀθωρύβων καὶ ἀφανῶν ἐνεργειῶν τῆς ἐπέτυχεν τὸν ἐξαγιασμὸν τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀπαργράπτου δικαιώματος παν-

τὸς ἀνθρώπου νὰ ζῇ ἐλεύθερος!

Τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ἐκυοφορήθη εἰς τὸν ἱερὸν καὶ κατανυκτικὸν χώρον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐτέχθη εἰς ἀπροσήτους ἐσχατίας τῆς ἑλληνικῆς υπαίθρου καὶ ἐβαπτίσθη ὡς γνήσιον τέκνον τῆς Ἐλλάδος τὴν 25ην Μαρτίου 1821 εἰς τὸν αὐλόγυρον μιᾶς μονῆς, μὲ λειτουργὸν ἕναν ἱεράρχην καὶ ἀνάδοχον τὸν ἀλύτρωτον λαόν!

Χωρὶς αὐτὸν τὸν ἐξαγιασμένον ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις ἢ θὰ συνετρίβετο εἰς τὸν βράχον τῆς ὀλικῆς ἰσχύος τοῦ δυνάστου ἢ θὰ κατεποντίζετο ἀπὸ τὰς μικρότητας τῶν ἀγωνιστῶν ἢ θὰ διελύετο ἀπὸ τὴν κακίαν τῆς Εὐρώπης. Ὁ ἐξαγιασμός αὐτὸς ἐξησφάλισε τὴν δύναμιν τοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον πάντα νικᾷ ὑπὸ οἰασδῆποτε συνθήκας!

Τὰ χρόνια ἐπέρασαν· τὸ «κύμα ἐθέριψε καὶ γκρέμισε τὸ βράχο»· καὶ ἐκεῖ ὅπου «ὄλα τ' ἄσκιοζ' ἢ φόβερα καὶ τὰ πλάκων' ἢ σκλαβιά» ἡ λῖος ἐλευθερίας καταυγάζει τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ ὑφάλμυρος αὔρα τῆς θαλάσσης ρυπίζει ἐπιχαρίτως τὴν σημαίαν τοῦ Σταυροῦ!

Τὰ παιδιὰ τῶν ἄλλοτε σκλάβων διασκεδάζουν καὶ πανηγυρίζουν κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Μεγάλης Ἡμέρας! Καὶ ὅμως ὅλαι αὗται αἱ ἐκδηλώσεις εἶναι ἐξωτερικαί, παγεραί, νεκραί· ἔχουν τὴν λαμπρότητα τοῦ ἀκτινοβολοῦντος μαρμαροῦ, διὰ ὅμως καὶ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς θαλπάρῃ· μιᾶς ἀκτῖνος ἡλίου!

Διαίτ!

Διότι τὸ πνεῦμα τοῦ εἰκοσιένα ἐπροδόθη!

Κοιφευόμενοι νεανίσκοι ἡσέβησαν ἐνώπιον τῶν αἰμοφύρων ἡρώων καὶ ἀπέριψαν τὰς ὑποθήκας τῶν ὡς ἀχρηστον ὀλικόν! Ἐν ὀνόματι δῆθεν τῆς προόδου ἐκηρύχθη ὁ διωγμὸς ἐναντίον τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ παράδοσις ἐθεωρήθη ὡς ἀντικείμενον ἀρχαιολογικοῦ μουσείου!

Ὁμιλοῦμεν διὰ τὸ εἰκοσιένα μόνον ὅμως ἐφ' ὅσον ἐξυπηρετοῦμεν τὴν ρητορικὴν ἡμῶν ἀλοζονείαν. Τὸ πνεῦμα τοῦ εἰκοσιένα δὲν κατευθύνει τὸν δημόσιον καὶ ἰδιωτικὸν βίον τῶν Ἑλλήνων!

Ὅ,τι διετήρησαν οἱ Ἕλληνες ὡς σκλάβοι, τὴν τιμὴν, τὴν εὐσέβειαν, τὸν ἡρώϊσμόν, τὴν ἀξιοπρέπειαν, τὰ ἀπορρίπτουν σήμερον ὡς ἐλεύθεροι!

Καὶ πρό παντὸς συνωμοτοῦν ἢ ἀνέχονται τὴν συνωμοσίαν κατὰ τῆς Μεγάλης Μητρός, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐτοιμαζόμενοι νὰ ἀλυσσὸν δέσουν αὐτὴν ἐν ὀνόματι «ἐνωπικῶν» οὐτοπιδῶν!

Καὶ διὰν οἱ προδότες πανηγυρίζουν οἱ προδομένοι ἀγανακτοῦν!

Ἡ Ἑορτὴ τῆς 17ης Μαρτίου

ΑΛΕΞΙΟΣ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὁ ἅγιος αὐτὸς ἀνὴρ ἐγεννήθη εἰς τὴν πολυάνθρωπον Ρώμην ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Α' (379—395) ἀπὸ εὐπόρους καὶ εὐγενεῖς γονεῖς. Ὁ πατὴρ του ὀνομάζετο Εὐφημιανὸς καὶ ἡ μήτηρ του Ἀγλαΐς. Οἱ τοὶ δὲ ὅμως τὸν ἐνόμφευσαν ἀνευ τῆς συγκαταθέσεώς του καὶ δι' αὐτὸ εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον «δοὺς τῇ νύμφῃ τὸν ἱεραβωνικὸν δακτύλιον» ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς Ρώμης καὶ μετέβη εἰς τὴν Ἐδεσσαν τῆς Μεσοποταμίας. Ἐκεῖ ἀπρὸς ἐμμενε τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔτη δέκα καὶ ὀκτὼ ἐν πενιχροῖς ἱματίοις. Ἐξηπλώθη δὲ τόσον ἡ φήμη του ὥστε πλήθος κόσμου προσέτρεχον πρὸς αὐτόν.

Ἀποστρεφόμενος τὸν θόρυβον ἀπεφάσισεν νὰ ἀφίση τὴν Ἐδεσσαν καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας. Κατὰ τὴν μετάβασίν του ὅμως τὸ πλοῖον ἐτυχεν ἐναντίου ἀνέμου καὶ τελικῶς ἀντὶ νὰ ἀποβιβασθῇ εἰς Ταρσὸν εὐρέθη εἰς τὴν Ρώμην ὅπου μετέβη ἔξωθεν τοῦ οἴκου τοῦ Πατρὸς του.

Καὶ ὡς ἀναφέρει τὸ παλαιὸν συναξάριον «ἀγνοηθεὶς δὲ τῷ πυλῶνι προσεκαρτέρει βλέπων τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς οἰκειοὺς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους ἐν τῷ πυλῶνι καὶ ἐμπαιζόμενος καὶ ὑβριζόμενος ὡς ξένος καὶ πτωχὸς ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ ὑπὸ τῶν δοῦλων αὐτοῦ».

Ὅταν πλησίαζε τὸ τέλος τοῦ βίου του ὁ Ἀλέξιος ἀφοῦ ἐζήτησε χάρτην ἔγραψε «τὰ περὶ αὐτοῦ πάντα καὶ κατεῖχε ἐν τῇ χειρὶ μετὰ τὴν τελευτήν, ὥς ὁ Βασιλεὺς Ὁνώριος θεῶθεν ἀποκαλυφθεὶς παρεγένετο καὶ δεηθεὶς αὐτοῦ εἰς ἐπήκοον ἐγνώσθη τὰ κατ' αὐτόν. Ἐὰν πάντων ἐκπλαγόντων τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ταφῆς ἐντίμου καὶ μεγαλοπρεποῦς ἐτυχεν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Πέτρου μύρα εὐώδη καὶ ἰάματα τοῖς πονοῦσι ἀνάως προχέον.

Ὡς πρὸς τὴν ἐπωνυμίαν του ὡς ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ παλαιὰ παράδοσις ἀναφέρει ὅτι ἐξ οὐρανοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του ἠκούσθη φωνὴ λέγουσα: «Ζητήσατε τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ».

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀπίθανον, ὅτι αὐτὸς ὁ Ἀλέξιος ἐρωτώμενος ὑπὸ τῶν προστρέχόντων εἰς αὐτόν τις ἦτο ἀπῆντα ὅτι ἦτο ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ θέλων νὰ δηλώσῃ δι' αὐτοῦ ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο ἐν πλάσμα τοῦ Δημιουργοῦ ὡς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκονται εἰς τὴν «ΠΗΓΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ» (Κάνιγγος 32—Ἀθήναι).

Ἰπποκρίτης ὁ δὲ Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι

Τυπογραφία Ἱερωτικῆς Τροικῆς
Θεμιστοκλέους 33—Ἀθήναι

ΣΕΙΣΜΟΣ ΧΩΡΙΣ ΘΟΡΥΒΟΝ

Ἔτσι θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ μεγάλη εἰδησις, τὴν ὁποῖαν ἀνήγγειλε πρὸς τὴν κατὰ πληκτον παρθένον ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ. Ἡ εἰδησις αὕτη καθ' ἑαυτὴν εἶναι συντριβούσα καὶ μεγαλοπρεπεστάτη· ὁ «ἀχώρητος παντί», ὁ «πανταχοῦ παρών», κατὰ προ μίανιον βουλὴν θὰ συναναστραφῇ μὲ τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἄνθρωπος, θὰ ὁμιλήσῃ τὴν γλῶσσαν τῶν, θὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν ὕψηλὴν κορυφὴν τῆς ἀρετῆς διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ καὶ τέλος θὰ ὑποστῇ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ τὴν δραματικωτέραν θυσίαν χάριν τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐπραγματοποιεῖτο τὸ ἐκ τῆς ἐπαγγελίας γεγονὸς ὁμοιάζει μὲ σεισμόν ποὺ συγκλονίζει. Ὅταν ἡ παρθένος μὲ ὅλον τὸν κατανυκτικὸν σεβασμὸν ἐρωτᾷ τὸν Ἀρχάγγελλον: «πῶς ἔσται μοι τοῦτο εἰπεῖ ἄνδρα οὐ γινώσκω» (Λουκ. 1, 34 Λουκᾶ), ἐκεῖνος τὴν πληροφορεῖ τί περὶ αὐτοῦ ἐσκέφθη ἡ πανσοφία τοῦ Θεοῦ: «πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί» (Λουκ. 1, 35).

Κατανίκησις τῶν ὄρων τῆς φύσεως καὶ ἀνατροπὴ τῶν νόμων τῆς γεννήσεως. Σεισμός ὅμως εἶναι καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐπαγγελομένου γεγονότος. Τόσον ἡ προσωπικότης τοῦ Σωτῆρος, ὅσον καὶ τὸ ἔργον τοῦ ὁμοιάζουν μὲ πανίσχυρον δόνησιν, ἡ ὁποία κατακρημνίζει ὄρη καὶ ἀναδιαμορφώνει, ἀναπλάσσει τὴν ἡθικὴν καὶ κοινωνικὴν εἰκόνα τῆς ἀνθρωπότητος.

Καὶ ὅμως ὁ σεισμός αὐτὸς πραγματοποιεῖται χωρὶς θόρυβον. Εἰς μίαν ἡσυχον καὶ ἀπομακρυσμένην πολίχνην, τὴν Ναζαρέτ, κατοικεῖ μία παρθένος· παρθένος κατὰ τὴν σωματικὴν καθαρότητα, παρθένος κατὰ τὴν ψυχικὴν αἵγλην, παρθένος κατὰ τὸν ἐκούσιον πρὸς τὴν ἀρετὴν ἐρωτᾷ τῆς. Εἶναι «κεχαριτωμένη» κατὰ τὴν προαίρεσιν, ἀλλὰ καὶ «εὐλογημένη» κατὰ τὴν ἀξίαν.

Τὴν πρώτην ιδιότητα ἀποκαλύπτει ὁ Θεὸς διὰ τοῦ ἀρχαγγέλου του, τοῦ Γαβριήλ, διότι μόνος αὐτὸς δύναται νὰ γνωρίζῃ τὰ ἀνεξερεύνητα βάθη τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς τὴν δευτέραν ιδιότητα ὁμολογεῖ, κατὰ θεῖαν ἔμπνευσιν, ἡ Ἐλισάβετ, διότι ὡς συγγενῆς καὶ συμπατριώτις τῆς Παρθένου εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ τὴν καλὴν φήμην.

Τὴν Παρθένον ὅμως αὐτὴν ὑποδεικνύει καὶ ἕνας ἄλλος· ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων αὐτὸς εἶναι ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ὅστις ἑκατοντάδες ἔτη πρὶν εἶπε μὲ σαφῆνειαν αὐτόπλου μάρτυρος: «Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἔστι μεθερμηνεύμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός».

Πόσον ὁ Θεὸς ἀποφεύγει τὸν θόρυβον! Παραμικρὰν ἐνέργειαν, εὐτελεστάτην ἐλεημοσύνην ἀποτολμᾷ ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ γνωρίζουν οἱ πάντες· ἄλλοι μόνον δὲ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἀ-

γνοήσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ αὐτοῦ. Νέαν δημιουργίαν πραγματοποιεῖ ὁ Θεὸς καὶ δὲν τὸ γνωρίζουν οὔτε οἱ ἄγγελοι του! Ἡ καλωσύνη συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ τὴν σιωπὴν καὶ ὁφώνον ἡ συχίαν!

Καὶ ὁ σεισμός αὐτὸς πραγματοποιεῖται χάριν τοῦ ἀνθρώπου.

Πραγματοποιεῖται δὲ οὐχὶ ὡς ἱκανοποίησις ἢ ἐπιβράβευσις ἀρετῆς του, ἀλλὰ ὡς δύναμις ἐξουσιασμοῦ καὶ χαριτώσεως του, ἐπειδὴ κατέστη αἰχμάλωτος τῆς ἁμαρτίας.

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου εἶναι ὑπερφυσικὴ ὁμορφιά, οὐράνιος ὠραιότης τὴν ὁποῖαν ἀπολαμβάνει ὁ ἄνθρωπος διὰ πίστεως. Δὲν ἔχει καμμίαν θέσιν ἢ λογικὴ κα' ἡ γνώσις. Ἀπ' ἐναντίας μολύνει τὴν ὁμορφίαν αὐτῆς ὁρθολογισμός.

Τὸ τριαντάφυλλο τὸ χαίρεσαι ὅταν πανευφροσύνως μυρίζῃς τὸ ἄρωμα του καὶ ὅχι ὅταν τὸ κομματιάσῃς, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃς, τάχα τὸ μυστικὸ τῆς εὐωδίας του!

Ἔτσι καὶ στὰ ζητήματα τῆς πίστεως «ἡ γνώσις φυσιοῖ».

Ἡ Ναζαρέτ θὰ εἶναι πάντοτε ὁ αἰώνιος πόλος πνευματικοῦ προσανατολισμοῦ καὶ ἡ Παρθένη ἡ ἐγγύησις τοῦ ἁμαρτωλοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν του.

Νέα βιβλία

ἜΧΕΙ Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΞΟΥΣΙΑΝ ΑΦΕΣΕΩΣ ΑΜΑΡΤΙΩΝ; ..

Ἱεροδιακόνου Ἐπιφανίου Θεοδοροπούλου

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐκκλησ. φιλολογίας ἔχει μορφήν καὶ χαρακτῆρα λογοτεχνικόν· θρησκευτικὰ διηγήματα, ἐρμηνεῖαι ἀγ. Γραφῆς· ἢ καὶ κοινωτικόν· τονισμός τῶν κοινωνικῶν θέσεων τοῦ Εὐαγγελίου κ.τ.λ. Καὶ ἐν τούτοις σοβαρὰ καὶ σπουδαία εἶναι καὶ ἡ ἀνασκευὴ τῶν πλανῶν τῶν διαφόρων αἱρετικῶν, οἵτινες κατακλύζουν τὴν πατρίδα μας, ἵνα ποιήσωσιν ἕνα προσήλυτον. Καὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ὁμιλοῦν μόνον, ἀλλὰ καὶ γράφουν· τὰ δὲ βιβλία τῶν κυκλοφοροῦν καὶ ἀναγιγνώσκονται προκομῶντα σύγχυσιν καὶ ἐπιφέροντα πλάνην. Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ἡ γραπτὴ ἀνασκευὴ καὶ δὴ κατὰ τρόπον διαλεκτικόν. Τὸ τοιοῦτον ἀπὸ ἑτῶν καλλιργεῖ σιστηματικῶς καὶ ἀποτελεσματικῶς ὁ συμπιεθὴς, ἀλλ' καὶ βαθὺς θεολόγος Ἐπιφάνιος Θεοδορόπουλος. Γνώστης τοῦ Πνεύματος τῆς ὁρθοδοξίας καὶ κάτοχος τῆς διαλεκτικῆς ἱκανότητος κυριολεκτικῶς «σμπαρανιάζει» τὸν αἵρετικὸν καὶ ἀποκαθιστᾷ τὴν ὁρθόδοξον θέσιν.

Εἰς τὴν πρὸς τὴν ὁρθόδοξον ἐκκλησίαν πολῦτιμον προσφορὰν του προσφέρει καὶ τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τέρω τίτλον σύγγραμμα. Ἐν αὐτῷ λίαν ἐπιτυχῶς ἀνατρέπει τὰς πλάνας τοῦ Κων/νου Μεταλληνοῦ περὶ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, τὴν ὁποί-

ΠΡΟ ΤΟΥ ΓΟΛΓΟΘΑ

Τοῦ χρόνου ὁ λίγγιῳδης ρυθμὸς μᾶς φέρει καὶ πάλιν ἐνώπιον τοῦ αἱμορράντου βράχου τοῦ Γολγοθαῖ! Σκληρὸς καὶ ἀποκρουστικός, ἔξω τῆς πόλεως ὑψούμενος, ὑπῆρξε τὸ σημεῖον τῆς μελαγχολικῆς καὶ θλιβερᾶς ἐκτελέσεως τῶν καταδικῶν. Ἰσως μάλιστα εἰς τὸν λόγον αὐτὸν νὰ ὀφείλεται καὶ ὁ μακάβριος χαρακτηρισμὸς τοῦ «Κρανίου Τόπος».

Ἐξαφνα ὅμως ὁ λόφος αὐτὸς μεταβάλλεται εἰς τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν τῆς Οἰκουμένης, διότι ἐπ' αὐτῆς ἐτύθη (ἐθυσιάσθη) ὁ Χριστὸς καὶ ἐξησφαλίσθη οὕτω διὰ τοὺς σωζομένους ὁ ἄδα πάντης Ἄρτος τῆς ζωῆς. Ἀπὸ τὴν στιγμήν αὐτὴν ὁ Γολγοθαῖς ὑψοῦται ὡς τὸ μεγαλοπρεπέστερον μνημεῖον τῆς ἀγάπης καὶ δεσπάζει πανευλαβῶς εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ὀρθοδόξων.

Ἡ θυσία τοῦ Γολγοθαῖ! Ἱστορικὴ ἀνάγκη διὰ τὴν ἀνθρωπότητα! Οὔτε ἡ σοφία, οὔτε ἡ ἠθικὴ πειθαρχία μόνον ἀπετέλουν τὴν σοβαρὰν ἔλλειψιν αὕτη συνίστατο εἰς τὸν ἀγιασμόν, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀπορρόφῃσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ, διότι μόνον ἔτσι θὰ ἐδικαιοῦτο ὁ ἀνθρώπος. Ἀλλ' αὐτὸ ἦτο πράξις πρωτοβουλίας τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἡ πρωτοβουλία αὕτη ἐξεδηλώθη εἰς τὸν Γολγοθαῖ. Ἡ ἀνθρωπότης διησθάνετο τὴν λύσιν αὐτὴν, δι' αὐτὸ καὶ ἐνωρίτατα καθιέρωσε τὸν θεσμόν τῶν θυσιῶν.

Ἡ θυσία τοῦ Γολγοθαῖ! Δείκτης καὶ μέτρον μοναδικῆς ἀγάπης! Ὅσον τραγικώτερα εἶναι ἡ θυσία, τόσον εὐγενεστέρα εἶναι ἡ ἀγάπη. Μὲ παλλόμενον ἐνθουσιασμόν γράφει ὁ Ἰωάννης, ἐπαναλαμβάνων τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Νικόδημον «οὕτω γὰρ ἠγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκεν». Καὶ ἡ θυσία τοῦ Ἰησοῦ ἔχει τὴν μοναδικότητα τοῦ ἀπολύτως δικαίου θύματος. Δηλαδὴ ὁ Ἰησοῦς οὔτε ἐμμέσως οὔτε ἀμέσως εἶναι ἔνοχος ἢ ἁμαρτωλός.

Ἡ θυσία τοῦ Γολγοθαῖ! Ἐξαικόνισις τοῦ βίου! Μόνον νοσηρὸς ρομαντισμὸς δύναται νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ζωὴν ὡς τριφυλλώδη παράδεισον. Βιοτικαὶ μέριμναι, ἀντιθέσεις, μάχη κατὰ τῆς ἁμαρτίας, ἄγων κατὰ τοῦ ψεύδους καθιστοῦν τὴν ζωὴν πεδῖον συγκρούσεως καὶ τὸν Σταυρὸν ἀναγκαῖον ἐπίλογον. Θέλεις νὰ ἀγω-

νισθῇς; Ἐτοιμάσου νὰ ἀνέλθῃς εἰς τὸν Γολγοθαῖ!

Ἡ θυσία τοῦ Γολγοθαῖ! Ἀντίδωρον πόνου! Πόνος; Ὑποφέρεις; Ὑψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς σου, διὰ νὰ ἴδῃς τὸν Μεγάλον Πονεμένον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἄς εἶναι ὁ Γολγοθαῖς ἀνακούφισις τοῦ πόνου σου. Ὁ πόνος ἑκείνου γλυκαίνει καὶ ἐξαφανίζει τὸν ἰδικόν σου.

Ἡ θυσία τοῦ Γολγοθαῖ! Ἀγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις. Ἐνθυμεῖσαι τὴν φράσιν τοῦ ψαλμοῦ «Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκύσθη με ἡ μήτηρ μου»; Δὲν εἶναι λυρισμὸς! Εἶναι πραγματικότης. Πραγματικότης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ζεῖς! Πῶς θὰ ἀπολυτρωθῇς; Μία σταγὼν τοῦ Παναγράντου Αἵματος τοῦ Ἐσταυρωμένου τοῦ Γολγοθαῖ δύναται νὰ μεταβάλῃ τὴν κόλασιν εἰς παράδεισον καὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπὸ ἔνοχον νὰ δικαιώσῃ!

Ἡ θυσία τοῦ Γολγοθαῖ! Ἀετηρία καὶ ὀρμητήριον μιᾶς ἐπαναστάσεως, τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης. Σύμβολον ὁ Σταυρὸς καὶ ὑπόδειγμα ὁ Γολγοθαῖς. Ἐτσι κατεκρημνίσθησαν πολλὰ ὀχυρὰ ἀδικίας.

Ὁ Γολγοθαῖς, χριστιανέ, δὲν εἶναι μόνον μία ἀφορμὴ ἱστορικῆς ἀναμνήσεως· εἶναι στοιχεῖον καὶ κέντρον τοῦ λειτουργικοῦ βίου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εὐρισκόμενος πρὸ τοῦ Γολγοθαῖ ἄφισε τὴν ψυχὴν σου νὰ κατανυχθῇ, τοὺς ὀφθαλμοὺς σου νὰ δακρῦσουν, τὴν ψυχὴν σου νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἄβυσσον τῆς εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν εὐεργέτην καὶ τὰ χεῖλη σου ἄς ψελλίσουν; Χριστέ μου, ἡ Ἐσταυρωμένη Ἀγάπη, εἴτε θέλω εἴτε δὲν θέλω, ἀπορρόφησέ με, ὅπως ὁ ἀπέραντος ὤκεανός τὴν μικρὴν σταγὼνα τῆς βροχούλας. Μόνον ἔτσι θὰ ἀποκτήσω ἀξίαν καὶ προσωπικότητα· θὰ ζῶ.

Ἄλλως καὶ ἐὰν ἀκόμη φορτωθῶ μὲ δλὴν τὴν κοσμικὴν αἴγλην, θὰ εἶμαι ἕνας σωρὸς ἐρειπίων, ἕνα μηδενικόν, ποὺ κυλάει στὴν ἄβυσσον τῆς ἀνυπαρξίας.

Αἱ Εὐχὲς τῶν

Κατ' αὐτὰς παρεπιδημοῦν εἰς Ἀθήνας Ἀρχιερεῖς τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, συνεννοούμενοι μετὰ τῆς Αὐτοκεφαλῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν συγκαλουμένην Πανορθόδοξον Σύνοδον. Τὴν ἐπιτροπὴν τῶν Ἀρχιερέων ἐπεσκέψθησαν ὁ Πανός Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κιούσης μετὰ τοῦ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου ἀναπτύξαντες εἰς αὐτοὺς τὸ θέμα ἡμῶν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς τακτοποιήσεώς του, κατὰ τοὺς Θεοὺς καὶ ἱεροὺς κανόνας, ὑπὸ τῆς συνεργουμένης Συνόδου. Αἱ εὐχῶν δλων εἶναι τεράστιοι ἐναντὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀναγγελθεῖσα Σύνοδος ἀσφαλῶς θὰ ἀποτελέσῃ τὸ κριτήριον τοῦ ἐνδιαφέροντος πρὸς αὐτήν.

αν ὡς γνωστὸν, ἀρνοῦνται οἱ προτεστάντες καὶ χίλια σταί. Συγκεκριμένως ἀρνοῦνται τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐκκλησίας (τὸν πνευματικόν) νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας. Ἡ ἀνασκευὴ γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Ἀγ. Γραφῆς τὴν ὁποίαν παρερμηνεύουν οἱ προτεστάντες καὶ τῶν ἱστορικῶν δεδομένων, τὰ ὁποῖα διατρέφουν. Ὁ Συγγραφεὺς παρέχει τὴν δυνατότητα εἰς τὸν ἀναιρούμενον νὰ ὁμιλήσῃ ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου του, παραθέτων ὁλοκλήρους περικοπὰς του. Καὶ εἰς αὐτὸ συνίσταται ἡ πρωτοτυπία του. Πρέπει ἀπὸ ὅλους νὰ ἀναγνωσθῇ.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ

ΣΧΕΔΙΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΛΥΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΥ

Ἡ επικρατοῦσα θρησκεία ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας· πᾶσα δὲ ἄλλη γνωστὴ θρησκεία εἶναι ἐλευθέρα καὶ τὰ τῆς λατρείας αὐτῆς τελοῦνται ἀκωλύτως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων.

Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος, ἀρθρον 1.

Ἐξοχώτατοι

Τὸ ὅτι ἀποτελεῖ πρόβλημα σοβαρὸν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν πραγματικότητα ἡ ὑπαρξὶς σχίσματος μεταξὺ Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ὁπαδῶν παλαιοῦ καὶ νέου ἡμερολογίου εἶναι κοινὸς τόπος. Ἡ παράτασις τοῦ εἶναι ἀνησυχητικὴ. Ἡ ἐπιλύσις τοῦ δυσχεροῦς. Διὰ τοῦτο ὅμως καὶ περισσότερον ἀναγκαῖα.

Μία θρησκευτικὴ διαίρεσις δὲν ἀποβαίνει πρὸς τὸ καλὸν ἐνὸς τόπου.

Αὐτὸ καὶ ἡ ἱστορία τὸ ἐπιμαρτυρεῖ καὶ τὰ σύγχρονα γεγονότα τὸ ἐπιβεβαιώνουν.

Ἡ ἀναζήτησις λύσεως ὅμως δὲν ἔμπορεῖ νὰ εὕρεθῃ παρὰ μόνον εἰς δύο τρόπους.

Ἡ θὰ πρέπει ν' ἀρχίσῃ εἰς διωγμὸς σκληρὸς καὶ ἀμείλικτος ἐναντίον τῶν Παλιῶν ἢ διὰ νόμου θὰ πρέπει νὰ διασφαλισθῇ ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας τῶν.

Τὸ πρῶτον μέτρον θὰ ἔχει ὡς σκοπὸν νὰ τοὺς ἐξοντώσῃ, καὶ ὄχι μόνον νὰ ἐπιτύχῃ τὴν σφράγισιν τῶν ναῶν τῶν.

Οἱ κυβερνῶντες πού θὰ ἀποτολήσουν τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ τοῦ μέτρου θὰ πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τῶν ὅτι ὁ διωγμὸς δέον νὰ εἶναι σκληρὸς, ἀδυσώπητος καὶ ἰσοπεδωτικὸς. Ὁ ὁδοστρωτὴρ τῆς βίας πρέπει νὰ περάσῃ καταλυτικὸς ἐπάνω ἀπὸ τὰς ὑπάρξεις. Θὰ ἀπετύγχανε ἐὰν ἦτο χλιαρὸς.

Τὸ κλείσιμο τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν προδικάζει καὶ τὸ κλείσιμον τοῦ σχίσματος. Αὐτὸ θὰ ὑπάρχει ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν ἐν ζωῇ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ Παλιῖται.

Ἡ ἀπόστασις ἡ ἐκκλησιαστικὴ δὲν εὐρίσκεται εἰς τὴν γεωγραφικὴν τοποθεσίαν τῶν ναῶν ἀλλὰ εἰς τὸ περιεχόμενον τῶν ψυχῶν.

Τὸ νὰ κλείσῃ τὸν ὀφθαλμὸν μας διὰ νὰ μὴ βλέπωμεν μίαν κατάστασιν δὲν σημαίνει ὅτι ἡ κατάστασις παύει νὰ ὑπάρχει. Αὐτὴν τὴν τακτικὴν ἀκολουθεῖ ἡ στρουθοκάμηλος καὶ ἀσφαλῶς δὲν βγαίνει κερδισμένη.

Συνεπῶς ὄχι ἡμίμετρα. Αὐτὰ καὶ τὸ πρόβλημα δὲν λύουν καὶ γελοιοποιοῦν τοὺς διώκτας. Ἡ προσπάθειά τῶν εἶναι σιγαιμαχία. Ὁμοιάζει μὲ τὴν μάχην τῶν ἀνεμομύλων τοῦ Δὸν Κιχῶτη.

Ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ διωγμοῦ πού ἐξαπέλυσαν οἱ ἐμπνευσταὶ τῆς πράξεως 45)51; Οὐδέν.

Ἐνῶ ἂν εἶχον ἐφαρμόσει τὴν φυσικὴν ἐξόντωσιν, τὴν ἐξολόθρευσιν καὶ τὸν θάνατον θὰ ἐπετύγχανον τὸ «ποδοῦμενον».

Ὁ εἰς δρόμος λοιπὸν διέρχεται διὰ τοῦ δλέθρου. Συστήνομεν νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ τὸ λάθος καὶ κλείσουν μόνον οἱ ναοί. Ἐφ' ὅσον ἔξω ἀπ' αὐτοὺς θὰ ὑπάρχουν Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ Παλιῖται τὸ πρόβλημα θὰ διωγκωθῇ, θὰ λάβῃ διαστάσεις καὶ καμμία περιοριστικὴ διάταξις δὲν θὰ τὸ ἀνακόψῃ.

Ἴσως τὴν ἀνωτέρω πρότασιν τὴν εὐρουν δύσκολον οἱ ὁπαδοὶ τῆς βίας.

Δὲν εἶναι «δὰ» εὐκόλον νὰ ἐξοντώσῃς τόσας χιλιάδας λαῶν Ἑλληνικόν. Ἐπειτα πῶς νὰ πείσῃς τοὺς λοιποὺς συνέλληνας ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν εἶχον διαπραξῇ τοιαῦτα φοβερὰ ἐγκλήματα, ὥστε νὰ εἶναι ἄξιοι αὐτῆς τῆς τύχης;

Δύσκολον λοιπὸν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ τοῦ σχεδίου καὶ ἀστάθμητος ὁ φοβερός ἀντίκτυπος εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Εἰς τὴν ἐποχὴν μας δὲν δικαιολογεῖται ἡ θανάτωσις χιλιάδων ψυχῶν λόγῳ τῶν θρησκευτικῶν φρονημάτων τῶν.

Ὅταν μάλιστα τὰ φρονήματα τόσων καὶ τόσων ἀνθρώπων εἶναι ἡ ἀκραιφνὴς Ὁρθόδοξος πίστις μὲ τὸ λάβαρον τῆς ὁποίας ἐμεγαλουργήσεν τὸ γένος καὶ διεσώθη ἡ κιβωτὸς τοῦ ἔθνους ἀπὸ τοὺς ἀεπαλλήλους κατακλυσμούς, τότε ἓνας ἐξοντωτικὸς διωγμὸς καταντᾷ γενοκτονία.

Θὰ ἐδίσταζε νὰ τὸν ἀποτολήσῃ καὶ ὁ πλέον θανάσιμος ἐχθρὸς τῆς φυλῆς μας.

Μόνον τυφλὸς σκοτεινὸς καὶ τρισβύρβαρος στοχασμὸς θὰ ἔμπορεῖ νὰ ἐκδρέψῃ τὸ τέρας ἐνὸς ἀντορθόδοξον καὶ συνεπῶς ἀνθελληνικοῦ αἱματοκυλισματος. Μόνον ξένη καταχθόνια δυνάμεις ἀπεργαζόμεναι ἐπὶ αἰῶνας τὴν φυσικὴν μας ἐξόντωσιν θὰ ἔχουν τὴν ἐωσφορικὴν σκληρότητα νὰ πνίξουν εἰς τὸ αἷμα τὴν Ὁρθοδοξίαν. Οὐδεὶς ὅμως Ἑλλὴν ἔμπορεῖ νὰ πέσῃ εἰς τὴν παγίδα πού θὰ τοῦ στήσουν οἱ κολασμένοι δῆμιοι τῆς φυλῆς. Ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι τοὺς παλαιοημερολογίτας τοὺς μισοῦν μόνον οἱ ὠγκισμένοι ἐχθροὶ τῆς Ἑλλάδος. Πάντες δὲ οἱ Ἕλληνες τοὺς ἀγαποῦν. Ἀπὸ τὸ ἀπλὸν ὄργανον τῆς τάξεως

μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος καὶ ἀπὸ τὸ βρειότερον σημεῖον τῆς Ἑλλάδος μέχρι τὰς ἐσχατίας τοῦ νότου μόνον συμπαθείας ἔχουν νὰ δρέφουν. Δι' αὐτὸ καὶ καθε πλῆγμα ἐναντίον τους εἶναι πλῆγμα κατὰ τῆς Ἑλλάδος. Θὰ ὁμοιάζεν ἡ Ἑλλὰς ὥς νὰ ἔκοβεν τὸ κλωνάρι ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον ἐκάθητο.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ διωγμὸς πρέπει ν' ἀποκλεισθῇ. Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀναζητηθῇ εἰς αὐτόν.

Ἐξοχώτατοι

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ δὲν ἔχει ἀκαδημαϊκὸν χαρακτῆρα. Δὲν ἐπιδιώκει νὰ ἀξήση τὴν φιλολογίαν, ἥτις ἀναφέρεται εἰς τὸ παλῆκόν. Ἐπιθυμεῖ εἰλικρινῶς νὰ συμβάλῃ εἰς τὴν ρεαλιστικὴν λύσιν τοῦ πολυκρότου ζητήματος. Σχέδιον καὶ συγκεκριμένας προτάσεις κάμνει.

Ἡ ὑπαρξὶς λοιπὸν τοῦ φλέγοντος καὶ χρονίζοντος ζητήματος δὲν συζητεῖται. Ὅπως δὲν συζητεῖται καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιλύσεώς του. Πῶς δμως;

Τὸ θέμα, Ἐξοχώτατοι, εἶναι αὐστηρῶς Ἐκκλησιαστικόν. Ἐδράζεται εἰς τὴν πίστιν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὅτι δὲν γίνονται μεταβολαὶ εἰς τὰ δόγματα καὶ τὴν λατρευτικὴν παράδοσιν αὐτῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ αἶψες τοῦτο συμβῇ οὐδεὶς κανὼν τῆς Ἐκκλησίας ὑποχρεώνει τοὺς πιστοὺς νὰ προσχωρήσουν εἰς τὴν καινοτομίαν.

Τοῦτο συνέβη καὶ μὲ τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν. Οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ οὐδεμίαν ἀντίρρησην ἔχουν διὰ τὴν τροποποίησιν τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου. Τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου δὲν ἦ ἀλλαγὴ ἀπτομένη καὶ λυμαινομένη καιρίως τὸ συντηρητικὸν πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας δημιουργεῖ εἰς τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ἀκολουθήσουν τὴν ἐκτροπὴν διότι ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μύθου ἐπονται.

Τὸ δικαίωμα τοῦτο οὐ μόνον εἰς τοὺς κανόνες τῆς Ἐκκλησίας θεμελιούται ἀλλὰ διασφαλίζεται καὶ ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς πολιτείας, δεδομένου, ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία ἐν Ἑλλάδι εἶναι κατοχυρωμένη ὡς τὸ 1ον ἄρθρ. τοῦ Συντάγματος θεσπίζει.

Βεβαίως ἡ πολιτεία οὐδεμίαν διάθεσιν ἔχει νὰ πλῆξῃ τοὺς πολίτας της. Τὸ δὲ ἡμερολογιακὸν δὲν θὰ ἀπετέλῃ ἐστὶαν ἀναταραχῆς παρατεινομένης ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ παράλογος ἀξίωσις τῆς καινοτόμου Ἐκκλησίας περὶ καταδιώξεως τῶν παλαιοημερολογιτῶν.

Τὴν ἀποτελεσματικότητά δὲν τοῦ μέτρου αὐτοῦ ἐπαρκῶς κατεδείξαμεν ἀνωτέρω. Τί θὰ ἐσήμεναι διὰ τὸν λαόν μας ὁλόκληρον εἰς τὸ σημερινὸν στάδιον περισυλλογῆς καὶ ἐνότητος νὰ ριφθῇ εἰς τὴν δίνην ἐνὸς διωγμοῦ δὲν χρειάζεται νὰ τὸ ἀναφέρωμεν λεπτομερῶς.

Ποίος δὲν θὰ ἦτο ὁ ἀντίκτυπος ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέτρον; Ποῖα τὰ πλεονεκτήματα καὶ ποῖα τὰ μειονεκτήματα μιᾶς ἐλευθερίας τῶν παλαιοημερολογιτῶν;

Ἡ λύσις αὐτῇ, Ἐξοχώτατοι, δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡ μόνη ὁρθὴ ἀλλὰ καὶ ἡ μόνη δυνατὴ.

Εἶναι σύμφωνος μὲ τὴν ἴσην μεταχείρισιν ποὺ πρέπει νὰ τυγχάνουν οἱ πολῖται τῆς χώρας μας.

Ἐγκαινιάζει νέον πνεῦμα εἰς τὰς σχέσεις παλῆκων καὶ πολιτείας.

Ἐξαλείφει μίαν μόνιμον ἐστὶαν ἀναταραχῆς καὶ ἡρεμίζει ἑκατοντάδας χιλιάδων πολιτῶν.

Διασφαλίζει τὴν συνοχὴν ὅλου τοῦ Ὁρθόδοξου λαοῦ ἐπὶ ἐθνικῆς βάσεως. Διότι δὲν πιστεύομεν νὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος ποὺ νὰ θεωρῇ ὅτι ὁ διωγμὸς τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν ἐπιφέρει καλὰ ἀποτελέσματα καὶ ὠφελεῖ τὸ Ἔθνος.

Βεβαίως πρῶτοι ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι ἡ ἐννοία τῆς «ἐλευθερίας» εἶναι ἐννοία σχετικὴ καὶ οὐδόλως εἰμεθα ὑπέρμαχοι τῆς ἀσυνδοσίας. Γνωρίζομεν ἐπιπλέον ὅτι ὁ χειρότερος τρόπος διὰ νὰ καταχρωσθῇ τις τὴν ἐλευθερίαν του εἶναι νὰ ζητήσῃ νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀνεξέλεγκτος. Αὐτὴν δὲν ἔχοντες τὴν ἐξάρτησιν καὶ τὴν λογοδοσίαν θὰ τὴν ἀνεχθῶμεν μόνον ἐφ' ὅσον προέρχεται ἐκ τῆς πολιτείας.

Ἐπ' ἀνόδο εἰς τὴν παλαιάν, ὅσον καὶ τὸ παλῆκόν, πρότασιν περὶ πνευματικῆς μας ὑπαγωγῆς εἰς τὴν καινοτόμον Ἐκκλησίαν εἶναι ἀπαράδεκτος, ὅχι δι' ἄλλον λόγον ἀλλὰ διότι δὲν εἶναι ἴδιον σοβαρῶν ἀνθρώπων ν' ἀντιπάσκουν πρὸς ἑαυτούς. Θὰ ἦτο δὲ ἐμπαιγμὸς ἀνόσιος καὶ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐν ὀνόματι τῶν κανόνων τῆς ὁποίας ἐπαύσαμεν ν' ἀναγνωρίζομεν τὸ πραξικόπημα τῆς καινοτομίας, ἐὰν ἐδεχόμεθα ὡς πνευματικὸς ἀρχηγὸς αὐτοὺς τοὺς ὁποίους ἀπεκηρύξαμεν.

Ἡ πρότασις ἄλλωστε αὐτὴ ἐδοκιμάσθη καὶ ἀπέτυχε. Ἡ μόνη ἐναπομένουσα εἶναι ἡ ἐξάρτησις τῆς Ἐκκλησίας τῶν παλῆκων ἐκ τῆς πολιτείας. Ἡ ἐφαρμογὴ της θὰ ἐπιλύσῃ τὸ ἀκανθώδες αὐτὸ θέμα τὸ ὅποιον ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει εἰς τὸ διηνεκές θὰ παρέχῃ πράγματα εἰς τὴν χώραν μας.

Ὅτι χρειάζεται μία τόλμη διὰ νὰ χωρήσωμεν πρὸς τὰ ἐμπρὸς δὲν συζητεῖται. Ἐπειδὴ πιστεύομεν ὅτι δὲν στερεῖται τοιαύτης ἡ παρούσα κυβέρνησις καὶ ἐπὶ πλέον ἐπαρκεῖ ἡ πείρα τοῦ παρελθόντος διὰ τὴν ἐξαγωγήν χρησίων συμπερασμάτων ἀναμένομεν ἐναγωνίως τὴν μοναδικὴν δραματικὴν χειρονομίαν εἰς τὴν ὁποίαν δύναται νὰ προβῇ μία πεφωτισμένη καὶ ρηξικέλευθος κυβέρνησις: Τὴν ἀνάστασιν δηλ. τῆς θεμελιώδους ἀρχῆς τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, ἥτις θὰ κλείσῃ ἐν μέγα ἐκκλησιαστικὸν πρόβλημα καὶ θὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν ὁμαλότητα πρὸς ὠφέλειαν ὁλοκλήρου τοῦ ἔθνους.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ**

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18)3)60 Π. Ἡμ.

Π ρ ο ς

*τοὺς ἐφημερίους καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικά
Ἀθηνῶν—Πειραιῶς*

Ἀδελφοί ἐν Χριστῷ,
Τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐσεβεῖ.

Χάρις Ὑμῖν καὶ ἔλεος εἴη ἀπὸ Θεοῦ.

Ὡς γνωστὸν ὁ διεξαγόμενος ἀγὼν εἶναι κοι-
νός, ἡ δὲ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπὶ κεφα-
λῆς οὖσα τοῦ ἀγῶνος διεξάγει αὐτὸν ἐν στενῇ
συνεργασίᾳ μετὰ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Ἡ ὁργάνωσις αὕτη ἀποτελοῦσα τὸ Κέντρον
τῆς πολιτικῆς κινήσεως τοῦ ἀγῶνος καὶ συγ-
κειμένη ἐκ προσώπων εὐλαβῶν εἶναι ἀνάγκη
νὰ ἀνασυνταχθῇ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ ἔργον
πλήρως.

Ὁ εὐσεβὴς λαὸς μας πρέπει νὰ συμβάλῃ
ἠθικῶς καὶ οἰκονομικῶς ὥστε ἡ Π.Θ.Ε.Ο.Κ. νὰ
ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν πρώτην τῆς κατάστασιν. Τοῦ-
του ἕνεκεν διὰ κοινῆς ἀποφάσεως Ἐκκλησ. Ἐ-
πιτροπῆς καὶ Π.Θ.Ε.Ο.Κ. καλοῦνται πάντες οἱ
εὐσεβεῖς ἀγωνισταὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες νὰ
ἐγγραφῶν εἰς τοὺς Καταλόγους τῆς ὁργανώ-
σεως ὑπογράφοντες σχετικὴν αἴτησιν εὐρισκο-
μένην εἰς τὸ Παγκάριον τῆς Ἐκκλησίας.

Οὐδεὶς ἂς μὴ ὀστερήσῃ εἰς τὸ ἱερόν προ-
σκλητήριον.

Πυκνώσατε τὰς τάξεις τοῦ ἀγῶνος διὰ νὰ
δείξωμεν εἰς τοὺς πολεμοῦντας ἡμῶς ὅτι εἴμε-
θα οἱ αὐτοὶ πάντοτε ἀκμαῖοι καὶ ζηλωταί.

Ἐπὶ τούτοις ἐπευχόμεθα Καλὸν Πάσχα καὶ
τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν εἰς τὸ ὑψηλὸν ἔργον.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος

† Ἀρχ. Ἀκάκιος Παππᾶς

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

† Ἀρχ. Χρυσόστομος Κιούσης

Ἡ ΣΥΣΤΗΜΑ ΙΕΡΑΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΤΙΚΗΣ,

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ διὰ τοὺς ἱερωμένους.
ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ διὰ τοὺς διανοουμένους.
ΩΦΕΛΙΜΟΝ διὰ πάντα χριστιανὸν ὁρθόδοξον.

Ἐξεδόθη εἰς μεγάλο κομψὸν σχῆμα 600 σε-
λίδων μὲ ὁραίαν βιβλιοδεσίαν καὶ περὶ παντὸς εὐ-
σεβεῆς ἀπόσταγμα πολυτιμῶν ἐκκλησιαστ. πείρας.

Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ στερηθῇ τὸ σύγγραμμα
αὐτό. Ἐξεδόθη καὶ πωλεῖται ἀπὸ τὴν «**ΠΗΓΗΝ**
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ» (Κάνιγγος 32.—Ἀ-
θήναι).

Τιμὴ ἐκάστου τόμου δεμένου δραχμᾶς 125.

Διὰ τὴν ἀποστολὴν ἀποστέλλεται καὶ λιανικῶς
καὶ παρέρχεται ἐκτίμησις διὰ τοῦ ἀποστέλλοντος πέ-
ραν τῶν 2 τόμων.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ & ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἀριθ. Πρωτ. 15

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29)16) Μαρτίου 1960

Π ρ ο ς

*τοὺς ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς Ἀθηνῶν,
Πειραιῶς καὶ Περιχώρων*

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
Χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Ὡς ἐκ πολλῶν τεκμηρίων ἀποδεικνύεται, εὐ-
ρισκόμεθα εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ Οὐρανοβάμονος
Ἀποστόλου Παύλου προφητευθέντας καιροὺς.
«Ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις» λέγει «ἐνστήσονται
καιροὶ χαλεποί. Ἔσονται. γὰρ οἱ ἄνθρωποι φί-
λαυτοὶ, φιλάργυροὶ, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι,
ἀχάριστοι, ἀνόσιοι, διάβολοι, φιλήδονοι μᾶλλον
ἢ φιλόθεοι κ.λ.π. (Β. Τιμ. Γ' 1—6).

Ὁ κατακλυσμὸς τῆς ἀμαρτίας ἀπειλεῖ νὰ
παρασύρῃ τοὺς πάντας.

Ἐκλεγχέντες ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἔχοντες τὰ
ἐφόδια τῆς ὁρθῆς πίστεως καὶ τῆς σχετικῆς
χριστιανικῆς ἐπιγνώσεως, ὀφείλομεν νὰ λάβω-
μεν ἔκτακτα μέτρα ἀσφαλείας, διὰ νὰ δυνη-
θῶμεν νὰ διατηρήσωμεν τοὺς θησαυροὺς τῆς
εὐσεβείας.

Ἡ διοίκησις τῆς Κεντρικῆς ὁργανώσεως τῆς
Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθο-
δόξου Κοινωνίας, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν αὐτῆς τὰ ἀ-
νωτέρω καὶ συναισθανομένη τὰς ἀπέναντι τοῦ
Θεοῦ καὶ τοῦ πληρώματος τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκ-
κλησίας εὐθύνας τῆς, ἐν ἀπολύτῳ δὲ ὁμοφω-
νίᾳ εὐρισκόμενη μετὰ τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησ.
Ἐπιτροπῆς, ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀνα-
διοργάνωσιν τῆς ἁγίας ἡμῶν παρατάξεως.

Ὡς ἀρχικὴ προϋπόθεσις τῆς ἐπιτυχίας τοῦ
σκοποῦ αὐτοῦ ἐθεωρήθη ἡ ἐγγραφὴ πάντων τῶν
ἀδελφῶν, ἀρρένων τε καὶ θηλέων, εἰς τὰ μη-
τρῶα τῆς ὁργανώσεως ἡμῶν.

Δὲν δύναται τις νὰ λογισθῇ στρατιώτης ἂν
δὲν εἶναι ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ μητρώον τῆς
στρατιωτικῆς του μονάδος.

Ἐπομένως καὶ ἡμεῖς ὡς στρατιῶται τοῦ Ἐ-
πουρανίου Βασιλέως Χριστοῦ, ἔχομεν ὑποχρέω-
σιν νὰ ἐγγραφῶμεν οἱ πάντες εἰς τοὺς κατα-
λόγους τῆς ἁγίας Στρατιᾶς, διὰ νὰ δυνηθῶμεν
οὕτω νὰ προβάλλωμεν τὸν ὄγκον ἡμῶν εἰς τοὺς
φίλους καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν ὁργανωμένοι
καὶ νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὴν μεταξὺ τῶν με-
λῶν ἀδελφικὴν ἀλληλεγγύην.

Πρὸς πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ μέτρου τούτου
παρακαλοῦμεν νὰ συμβάλλουν οἱ πάντες, κλη-
ρικοὶ τε καὶ λαϊκοί, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες κα-
τὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεων τῶν.

Εὐελπιστοῦντες ὅτι ἡ παροῦσα θὰ εὖρῃ ἀ-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ Γ. Φ. ΤΑΜΕΙΟΥ

Τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας ἔδωσε εἰς διαφόρους κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀπύρους, διὰ βοηθήματα ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1959 ἕως τέλους Μαρτίου 1960 δραχμὰς 20.720 (εἴκοσι χιλιάδας ἑπτακοσίας εἴκοσι δραχ.).

Ἑγγὺς τὸ Κῆρυκα

Πλησιάζει ἡ κατανυκτικὴ περίοδος τῶ Ἁγίων Παθῶν καὶ ἡ κοσμοχαρμόσυτος ἐορτὴ τῆς λαμπροφάνου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Θὰ μᾶς ἐνθυμίση τὸ μεγαλεῖον τῆς θυσίας χάριν τῆς ἀγάπης καὶ θὰ μᾶς καλέσῃ ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία νὰ συναναβῶμεν εἰς τὸν Γολγοθᾶν. Προετοιμασίαν ψυχικὴν, ἡθικὴν μεγαλεῖον καὶ καθαρότης συνειδήσεως· ἐπὶ πλέον δὲ συμπαραστάσις πρὸς τὴν πτωχὴν καὶ ἐλάχιστον ἀδελφὴν, ἔστω καὶ δι' ἄλλης κατανοήσεως.

Νέα συνωμοσία

Εἰς τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρείαν Ἀθηνῶν συνεκλήθη συνέδριον διὰ τὸ ἐπαλοχυντον ζήτημα τῆς τεχνικῆς γονιμοποιήσεως! Ἐπέπρωτο εἰς τὴν γλυκεῖαν μας πατρίδα νὰ εἰσελάσῃ καὶ αὐτὸς ὁ δαίμων, προκειμένου νὰ κατακρημνίσῃ ὅ,τι ἐναπέμεινε ὁρθιον ἀπὸ τὴν ἱερότητα τῆς οἰκογενείας. Ἡ μοιχεία εἰσέρχεται πλέον εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐντὸς τῆς λατρικῆς σύριγγος καὶ ἡ γλυκεῖα θαλπωρὴ τοῦ συζυγικοῦ βίου μεταβάλλεται εἰς πειραματικὸν ἐργαστήριον. Τὸ τραγικότερον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὴν οἰκογενειακὴν τῆς μορφῆν, παύει πλέον νὰ τελῇ ὑπὸ τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ, δίδοντας στείρωσιν ἢ εὐγονίαν ὅπως ἐκεῖνος γνωρίζει τὸ συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τίθεται ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τῆς ἀνθρωπίνης ἀπειροκνείας καὶ αὐθαδείας. Ἐννοεῖται δὲν συζητεῖται τὸ πλῆθος τῶν ψυχολογικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων, ποῦ ἀνακύπτει.

Συμπέρασμα: Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν τῷ συνόλῳ τῆς μὲ ἀνανάκτησιν πρέπει νὰ καταδικάσῃ τὴν νέαν ἐπανάστασιν κατὰ τῆς ἡθικῆς τάξεως. Σύλλογοι θεσμικοὶ, περιοδικὰ, ἱεροκήρυκες, ὁργανώσεις πρέπει νὰ χαρακτηρίσων ὡς κατὰ καὶ βρωμερὰν αἰσχύων τὰ συζητούμενα.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ ἰσημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας ἱσοφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ πρὸς τὸν Ταμῖαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κανιγγος 32—Ἀθήναι.

(Ἐν τῇς Ἐκκλησιαστικῇς Ἐπιτροπῇς)

πῆχσιν εἰς τὰς χριστιανικὰς συνειδήσεις πάντων τῶν Πατέρων καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν ἡμῶν, διατελοῦμεν

Μετὰ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης

Ἐντολὴ Δ. Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Γ. ΚΟΤΤΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Κ. ΣΙΔΕΡΗΣ

Αὐτοὶ ποὺ φεύγουν

ΖΗΣΗΣ ΣΟΥΡΑΣ

Ἀνθυποπολιάρχος Β.Ν. ἑ.ἀ.

Τὴν 16)29 Μαρτίου ἑ.ἑ. μᾶς ἔφυγεν ἕνας ἀκόμη ἀγωνιστὴς, ἐν τῇς φάλαγγος τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας, ὁ Ζήσης Σούρας, ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην.

Ἰππῆξεν ἐνάρτεος ἀδελφός, ἐντιμὸς οἰκογενειάρχης καὶ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Θεολογικῆς καὶ διεκρίνετο διὰ τὴν ἀφοσίωσιν του εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἡ Κηδεὶα του ἐγένετο τὴν 17)30 Μαρτίου ἑ.ἑ. ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν «Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν» εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθη ἀρκετὸν πλῆθος.

Τὴν ἀκολουθίαν τῆς Κηδεῖας ἐπαύσαν ἅπαντες οἱ ἐν Θεολογικῇ Ἱερεῖς.

Διὰ τὴν ὅλην δρᾶσιν καὶ δωρεὰς τοῦ ἐκλιπόντος ὁμίλησαν ἐκ μέρους μὲν τῆς Ἐκκλησίας ὁ αἰδεσ. Ἱερεὺς κ. Στυλιανὸς Μουτᾶς, ἐκ μέρους δὲ τῆς Διοικήσεως ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Παπαγ. Βασιλειάδης.

Ἐδχόμεθα ὅπως ὁ ὕμνιστος, ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ.

ΨΗΦΙΣΜΑ

Ἡ Διοικουσα Ἐπιτροπὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξικῆς Κοινότητος τῆς Γ.Ο.Χ. Θεσσαλονίκης συνελθούσα ἐκτάκτως ἐπὶ τῷ θλίβεργῳ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ ἀληγομνήτου.

ΖΗΣΗΣ ΣΟΥΡΑΣ

Ἀνθυποπολιάρχου Β.Ν. ἑ.ἀ.

Μέλους καὶ Μεγάλου Ἐδεργέτου αὐτῆς ψηφίζει ἐναντι τῶν ὁσων ἐπὶ ἡμῖς καὶ πλέον αἰδῶν ὑπὲρ τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ἡμῶν προσέφερε καὶ ἐναντι τῶν ὁσων ὑπὲρ τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος μας ἐδωρήσατο:

1) Ὅπως ἡ κηδεὶα αὐτοῦ γίνη διαπάσις τῆς Κοινότητος.

2) Ὅπως τὸ Συμβούλιον παρακολουθήσῃ τὴν κηδεῖαν τοῦ ἐκλιπόντος.

3) Ὅπως ἀντὶ στεφάνου διατεθῇ ποσὸν δραχ. 200 ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς Κοινότητος καὶ

4) Ὅπως τοῦτο ἐκφράσῃ τὰ συλλυπητήρια εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ.

Ὁ Προεδρεύων

Ὁ Γεν. Γραμ.

Χ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΑΤΟΣ

ΠΑΝ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

Τὴν 14)28 Μαρτίου ἀπεδήμησεν πρὸς Κύριον ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφός καὶ ἀγωνιστὴς τοῦ Παραρτήματός μας Ἰωάννης Πανταζῆς.

Ὅστος ἱππῆξεν πρότυπον χριστιανοῦ καὶ οἰκογενειάρχου. Πρᾶος, ἀνεξίτητος καὶ ἀγαπητὸς εἰς πάντας ἐκῆρτε ὑπὲρ τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας. Ἦτο ὑπόδειγμα καλοῦ χριστιανοῦ, ὅχι μόνον τοῦ Παραρτήματός μας, ἀλλὰ καὶ ἀκολουθεῖν τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου τῆς πόλεως μας, δι' αὐτὸ ἦτο τοῖς πᾶσι γνωστὸς καὶ ἀξιαγάπητος.

Ἐδχόμεθα ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς τὸν τόπον τῶν δικαίων καὶ εἰς τὴν ἀπορρανισθεῖσαν οἰκογένειάν του ἔς χαρίαν πλοῦσιον τὸ ἔλεος κοὶ τὸ βάλσαμον τῆς παρηγορίας.

Εἰδοποιήσις

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῶν Παραρτημάτων ἐρωτοῦν εἰς ποῖαν διεύθυνσιν πρέπει νὰ ἀποστείλουν τὴν ἐνίσχυσίν των πρὸς τὴν Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ἀνακοινούμεν ὅτι θὰ ἀποστέλωνται εἰς τὴν διεύθυνσιν Κανιγγος 32 καὶ ἐπ' ὀνόματι τοῦ συμβούλου κ. Ἡλία Ἀγμελοπούλου.